

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 226.632 van 7 maart 2014
in de zaak A. 209.349/X-15.534.**

In zake : 1. Jan VERTOMMEN
 2. Martine CRAEYE
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Dirk Lindemans, Filip De Preter en Kristof Hectors
 kantoor houdend te 1000 Brussel
 Keizerslaan 3
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

1. de GEWESTELIJKE STEDENBOUWKUNDIGE
 AMBTENAAR VAN HET AGENTSCHAP RUIMTE EN
 ERFGOED, AFDELING VLAAMS-BRABANT
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Stijn Butenaerts
 kantoor houdend te 1080 Brussel
 Leopold II-laan 180
 bij wie woonplaats wordt gekozen
2. de DEPUTATIE VAN DE PROVINCIERAAD VAN
 VLAAMS-BRABANT
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Dany Socquet
 kantoor houdend te 3080 Tervuren
 Merenstraat 28
 bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 4 juli 2013, strekt tot de
cassatie van het arrest nr. A/2013/0272 van de Raad voor
Vergunningsbetwistingen van 28 mei 2013 in de zaak 2010/0219/A/2/0204.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking van 31 juli 2013.

De verwerende partijen hebben een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partijen hebben een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur An Van den broeck heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partijen hebben een verzoek tot voortzetting van het geding ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 31 januari 2014.

Staatsraad Pierre Lefranc heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Filip De Preter, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en advocaat Dany Socquet, die verschijnt voor de tweede verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur An Van den broeck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Met het voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen (hierna: RvVb) bestreden besluit van 5 januari 2010 van de tweede verwerende partij wordt aan de verzoekers een verkavelingsvergunning verleend onder voorwaarden.

4. Het bestreden arrest verklaart de vordering van de eerste verweerder tot vernietiging van de voormelde verkavelingsvergunning gegrond, vernietigt dit besluit, beveelt de tweede verwerende partij een nieuwe beslissing te nemen binnen een termijn van drie maanden over het door de verzoekers ingestelde administratief beroep, en bepaalt dat er geen kosten zijn.

IV. Onderzoek van de cassatiemiddelen

Uiteenzetting van het enig middel

5. De verzoekers voeren de schending aan van artikel 149 van de Grondwet (Gw), artikel 4.3.1, § 1 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO), de artikelen 11.4.1 en 15.4.6.1 van het Koninklijk Besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen (het Inrichtingsbesluit).

“Doordat het bestreden arrest oordeelt dat een oprit die dient als toegang tot een ééngezinswoning, moet worden getoetst aan de bestemmingsvoorschriften van het ‘landschappelijk waardevol agrarisch gebied’ waarin deze gelegen is, en deze niet als bestemmingsongevoelig kan worden aanzien, omdat deze louter en alleen in functie van de op te richten ééngezinswoning van lot 1 van de verkaveling wordt aangelegd en dus ‘participeert’ aan deze bestemming, en dit in de volgende bewoordingen: ‘De in het verkavelingsproject voorziene toegangsweg staat louter en alleen in functie van de op te richten ééngezinswoning op lot 1 en heeft dus een duidelijke functie ten behoeve van de bewoning op lot 1. Het aanleggen van de toegangsweg in het landschappelijk waardevol agrarisch gebied kan dan ook bezwaarlijk als bestemmingsongevoelig beschouwd worden, nu deze weg duidelijk participeert aan de bestemming van lot 1’;

Terwijl uit artikel 149 van de gecoördineerde Grondwet en het vereiste dat een arrest moet steunen op een rechtsgrond, zowel autonoom als in samenhang gelezen met de hiernavolgende bepalingen volgt dat rechterlijke

beslissingen met redenen omkleed dienen te zijn, waaruit volgt dat de gegeven motivering materieel moet volstaan en steun moet vinden in het recht, hetgeen niet het geval is wanneer een rechtsnorm niet of verkeerd wordt toegepast;

En terwijl De Raad had moeten beslissen dat uit de artikelen 4.3.1 §1 van de VCRO en de artikelen 11.4.1 en 15.4.6.1 van het Inrichtingsbesluit volgt dat de toegangsweg tot de ééngezinswoning op lot 1 van de verkaveling wél bestemmingsongevoelig is en dat de voormelde artikelen zich niet verzetten tegen het feit dat deze toegangsweg niet aan de bestemmingsvoorschriften moet worden getoetst;

Zodat het arrest van de Raad voor Vergunningsbetwistingen dd. 28 mei 2013, [...] verbroken dient te worden.”

De verzoekers lichten toe dat de motiveringsplicht in artikel 149 Gw “niet enkel een loutere formele motiveringsplicht is” en “dat het de Raad van State toekomt om in een procedure van administratieve cassatie ook de feiten te controleren, in de zin dat de controle van de juistheid en de pertinentie van de motieven, noodzakelijkerwijze een feitgebonden toetsing veronderstelt” en “om na te gaan of de door cassatieberoep bestreden beslissing een juiste juridische kwalificatie aan de feiten heeft gegeven” waardoor “een louter formele motivering [...] dus niet [volstaat] om te besluiten tot de wettigheid van de bestreden jurisdictionele beslissing”. “Het [komt] de Raad van State toe om na te gaan of de analyse van de bestreden uitspraak steun vindt in het recht”.

“Vooreerst ligt” volgens de verzoekers “een autonome schending voor van artikel 149 [Gw] en het vereiste dat elk arrest steun moet vinden in een rechtsgrond” omdat “uit het bestreden arrest [...] niet duidelijk [blijkt enerzijds] op welke rechtsgrond de [RvVb] zich baseert om [...] tot het oordeel te komen dat de bestemmingsconformiteit van de toegangsweg naar de op te richten ééngezinswoning in lot 1 van de verkaveling moest worden getoetst [...] en anderzijds waarom deze weg in strijd is met de bestemmingsvoorschriften van landschappelijk waardevol agrarisch gebied en uit welke rechtsgrond dit volgt”. “Daarenboven” stellen de verzoekers “heeft de [RvVb] geen voldoende onderzoek gevoerd naar, en motivering opgenomen over, de uitvoerige argumentatie van de verzoekende partijen met verwijzing naar tal van arresten van Uw Raad omtrent de bestemmingsongevoeligheid van de toegangsweg” en is “de conclusie die de [RvVb] formuleert [...] ook juridisch onjuist”. “[V]olgens de vaste rechtspraak van Uw Raad kan” volgens de verzoekers “de

bestemmingsgevoeligheid van een toegangsweg niet worden beoordeeld aan de hand van de functie of bestemming van het gebouw of de constructie waartoe deze toegang geeft. [...] De toegangsweg is te dezen [...] bestemmingsongevoelig. [...] Ook het rechtszekerheidsbeginsel [...] wordt geschonden, nu het arrest van de [RvVb] zonder ernstige motivering ingaat tegen sinds 1992 gevestigde rechtspraak van Uw Raad”. Tot slot doen de verzoekers nog gelden “dat de redenering van de [RvVb] een totale contradictie uitmaakt” door enerzijds “het principe dat bepaalde toegangswegen [...] bestemmingsongevoelig zijn” te aanvaarden en anderzijds “de al dan niet bestemmingsongevoeligheid van een toegangsweg naar een woning [te beoordelen] rekening houdend met de functie of bestemming van de constructie die of het gebouw dat de toegangsweg bedient” waardoor “geen enkele toegangsweg meer bestemmingsongevoelig [is], nu de essentie zelf precies is dat deze steeds een gebouw of constructie met een bepaalde bestemming of functie bedient. De logica loopt ook mank, omdat ook toegangswegen tot gebouwen of constructies voorkomen in meerdere bestemmingszones, omdat deze gebouwen of constructies op grond van een decretaal vereiste moeten verbonden zijn met een voldoende uitgeruste weg”.

Beoordeling

6. Naar luid van artikel 14, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State treedt de afdeling bestuursrechtspraak in het geval van een cassatieberoep niet in de beoordeling van de zaak zelf. Bijgevolg komt het de Raad van State als administratieve cassatierechter niet toe de beoordeling van de feiten over te doen.

In zover het middel noopt tot het overdoen van de beoordeling van de feiten, wordt het verworpen.

7. De RvVb is een administratief rechtscollege. Artikel 149 Gw, in zoverre het bepaalt dat elk vonnis met redenen is omkleed, vermeldt een regel die

onafscheidbaar is van de opdracht tot berechting van een geschil. De regel geldt voor elk rechtsprekend college.

Deze bij artikel 149 Gw opgelegde verplichting aan de rechter om zijn rechterlijke uitspraak te motiveren heeft het karakter van een vormvereiste met beperkte draagwijdte. Een uitspraak is gemotiveerd wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redengeving uiteenzet –al ware die redengeving verkeerd of onwettig– die hem ertoe brengt de beslissing te nemen. Bij de beoordeling of artikel 149 Gw is nageleefd, is bijgevolg niet de vraag aan de orde of in de beslissing een verkeerde beoordeling van de feitelijke gegevens is uitgedrukt. Wanneer een motivering voorts leidt tot onjuiste gevolgtrekkingen in rechte, levert dit geen motiveringsgebrek maar een andere schending van de wet op. Het gaat er daarbij ook niet om of de motivering omstandig of juist is; alleen een gemis aan motivering –of daarmee gelijkgestelde gevallen, zoals tegenstrijdigheid in de motieven– maakt een schending uit van artikel 149 Gw.

8. Het middel gaat terug op de beoordeling van het eerste middel van de eerste verweerder waarin de schending wordt aangevoerd van “het gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse” en van de artikelen 11 en 15 van het Inrichtingsbesluit omdat “de toegang tot de woning op lot 1 in het landschappelijk waardevol agrarisch gebied gelegen is en louter in functie van de nog te bouwen residentiële woning aangelegd wordt, zodat deze weg strijdig is met de planologische bestemming” en de tweede verwerende partij “in deze niet over een discretionaire bevoegdheid [beschikt] zoals bij de beoordeling van de verenigbaarheid van de aanvraag met de goede plaatselijke aanleg het geval is”, alsook van het verweer hiertegen van o.m. de verzoekers “dat de toegangsweg een bestemmingsongevoelige handeling betreft, waarvan de Raad van State het principe reeds erkend zou hebben”, dat “de woning zonder de betrokken toegangsweg ook niet ontsloten [zou] kunnen worden”, en dat “de (tweede) verwerende partij [...] in de bestreden beslissing geen toepassing [zou] maken van het begrip ‘bestemmingsongevoelig’ omdat zij, gelet op de zeer korte afstand waarover de weg in het agrarisch gebied gelegen is, de aanvraag niet strijdig achtte met deze bestemming”.

9. Na vooreerst te hebben vastgesteld dat “met de bestreden verkavelingsvergunning [...] toelating [wordt] gegeven om een terrein te verkavelen in drie loten” en dat “Het eerste lot [...] de oprichting [voorziet] van ééngezinswoning [...] in het landelijk woongebied, maar met een toegangsweg doorheen het landschappelijk waardevol agrarisch gebied”, verduidelijkt het bestreden arrest de “rechtsgrond” voor de beoordeling van “het aangevraagde” in artikel 4.3.1, § 1 VCRO dat o.m. bepaalt dat een vergunning in principe wordt geweigerd indien het aangevraagde onverenigbaar is met stedenbouwkundige voorschriften als bedoeld in artikel 4.1.1, 1° VCRO die luidens “de samenlezing van artikel 1.1.2, 9° en artikel 7.4.4, §1 VCRO [...] verordenende kracht hebben”.

Vervolgens stelt de RvVb vast dat met betrekking tot deze toegangsweg in de bestreden beslissing louter het volgende wordt gesteld : “Enkel een ondergeschikt gedeelte van de toegangsweg is gelegen in het agrarisch gebied”.

Daarna oordeelt de RvVb dat de enige overweging ter zake in “de bestreden beslissing [...] niet [kan] volstaan om de planologische verenigbaarheid van de toegangsweg in het landschappelijk waardevol agrarisch gebied te verantwoorden”, dat “het om een landschappelijk waardevol agrarisch gebied [gaat] waar overeenkomstig artikel 11.4.1 en 15.4.6.1 van het Inrichtingsbesluit de toelaatbaarheid van de werken dient getoetst te worden aan én het planologisch criterium én het esthetisch criterium, zodat kan aangetoond worden dat de aangevraagde werken de schoonheidswaarde van het landschap ook niet in het gedrang brengen”, dat “Een weg die dient als toegang tot een ééngezinswoning [...] niet in overeenstemming [kan] worden geacht met de bestemming landschappelijk waardevol agrarisch gebied”.

10. Door aldus te beslissen geeft het bestreden arrest op duidelijke en ondubbelzinnige wijze de rechtsgrond aan voor het vereiste onderzoek naar de verenigbaarheid van het aangevraagde, te dezen de toegangsweg, met de geldende stedenbouwkundige voorschriften om te besluiten dat de enige

overweging ter zake in de bestreden beslissing “niet [kan] volstaan om de planologische verenigbaarheid [...] te verantwoorden”.

In zoverre mist het middel feitelijke grondslag.

11. Voor het overige komt het middel op tegen de reden dat “het argument van de” verzoekers “dat het inrichten van een toegangsweg om een bestemmingsongevoelige handeling zou gaan [...] evenmin dienstig [kan] worden ingeroepen” omdat “deze weg duidelijk participeert aan de bestemming [bewoning] van lot 1”. De grief van de verzoekers waarin die reden wordt betwist omdat de toegangsweg “een oprit [betreft] over slechts enkele meters tot een ééngezinswoning (die gelegen is in de correcte bestemmingszone, zijnde woongebied)”, “de bewuste toegangsweg [...] maximum 4 meter breed, en maximum 20 meter lang” is, “langs de gewestplangrens” ligt en “één enkele woning zonder complementaire bedrijvigheid” ontsluit, noopt tot de beoordeling van de zaak zelf.”

Artikel 14, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State laat het beoordelen van de feiten niet toe.

Het middel wordt verworpen.

BESLISSING

1. De Raad van State verworpt het cassatieberoep.

2. De verzoekende partijen worden verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 350 euro, ieder voor de helft.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zeven maart 2014, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Johan Lust,	kamervoorzitter,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
bijgestaan door	
Astrid Truyens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Astrid Truyens

Johan Lust